

HASTALIKLAR VE DUALAR*

Eüzü bi'llâhi mine's-şeytânî'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmânî'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Ve şefîi'l-müz-nibîn, muhammedini'l-mustafâ... Ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emma ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtihâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atün dalâleh, ve külle dalâletin ve sahibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ve âlihi'l-ahyâr...

Ve an âişete radiya'llahu anhâ ennehû kàle:

كَانَ إِذَا اشْتَكَى رَقَاهُ جِبْرِيلُ قَالَ بِسْمِ اللَّهِ يَبْرِيكَ
مِنْ كُلِّ دَاءٍ يَشْفِيكَ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ
وَشَرِّ كُلِّ ذِي عَيْنٍ

(م. عن عائشة)

RE. 525/12 (Kâne ize'stekâ, rakâhu cibrîlu, kàle: *Bi'smi'llâhi yübrîke, min külli dâin yeşfîke, ve min şerri hâsidin izâ hasede, ve*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

şerri külli zî aynin.)

Sadaka rasûlü'llah, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun. Uzun bir zaman sizlere Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şerîflerini okuma şerefinden uzak kaldım.

İslâm'ın bayrağı, ilmin sancağı ayakta dursun, onu tutup kaldıracak insanları Allah başımızdan eksik etmesin. Allah ilmi ve alimi seven, ilmiyle âmil olan, Allah'ın rızasını kazanan böylece cennetine ve cemaline nail ve mazhar olan kullardan eylesin...

Rasûlüllah SAS Efendimiz, bizim nümûne-i imtisâlimizdir. En başta gelen örnek insandır. İnsanların en üstünüdür. Gelmişin, geleceğin efendisidir. O bakımdan, onun her hareketi bizim için bir işarettir, bir beşarettir. Elbette ona uyacağız.

Rabbimiz Peygamber Efendimiz'in sünnetine uymak suretiyle şehid sevapları kazanan bahtiyarların zümresine cümlemizi dâhil eylesin...

Dersimize başlamadan önce Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-i pâkine hediye olsun diye; ve onun cümle âl'inin, pak ashabının, etbânının, ahababının ruhlarına hediye olsun diye;

Ümmet-i Muhammed'in Peygamber SAS'den sonra irşâdıyla vazifeli sâdât ve meşâyih-i turuk-i aliyyemizin cümlesine hediye olsun diye;

Bu beldeleri “Allah, Allah!..” diye fethetmiş olan, canlarını mallarını ve her türlü müktesebatını ortaya koymuş olan şehidlerin, fatihlerin, gazilerini cümlesinin ve onların serdarı cennet mekân Fatih Sultan Mehmed Han’ın ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde oturup ibadet ettiğimiz, ilim öğrendiğimiz, vaaz ettiğimiz, hadis okuduğumuz caminin bânîsi İskender Paşa’nın ruhuna hediye olsun diye; bu camiye zaman zaman tamir, tevsî ve tecdid etmiş olanların kendilerinin ve geçmişlerinin ruhlarının şâd olması için;

Hiz. Âdem Atamız’dan Peygamber Efendimiz’e (*salevâtü’llâhi aleyhim ecmaîn*) kadar gelmiş geçmiş cümle mürselînin ruhlarına hediye olsun diye, cümle evliyâullahın ruhlarına hediye olsun diye ve o zamandan bu zamana dünyada yaşamış, gelmiş geçmiş mü’minlere dereceleri üzere hediye olsun diye -Rabbimiz’in keremi çoktur. Bizim azımızı çoğa sayar hepsine ikram eder; bir Fâtîha üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, öyle başlayalım:

.....

a. Hastaya Okunacak Bir Dua

Rabbimiz bizi sevdiği kullarının yolundan, izinden, zümresinden ayırmasın...

Râmûzü’l- Ehâdîs isimli kitabımızın 525. sayfasının 12. hadîs-i şerîfi ve devamını okuyacağız. Hiz. Âişe Validemiz’den rivâyet ediyor. Müslim isimli meşhur hadis aliminin

kitabında geçiyor.

Hız. Aîşe RA buyurmuşlar ki:¹

كَانَ إِذَا اشْتَكَى رَقَاهُ جِبْرِيلُ قَالَ بِسْمِ اللَّهِ يَبْرِيكَ
مِنْ كُلِّ دَاءٍ يَشْفِيكَ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ
وَشَرِّ كُلِّ ذِي عَيْنٍ

(م. عن عائشة)

RE. 525/12 (*Kâne ize'stekâ, rakâhu cibrîlu*)
“Peygamber SAS Efendimiz rahatsızlandığı
zaman, Cebrâil AS ona okurdu. Meleklerin başı,
serdarı Cebrâil AS, şifa olsun diye ona okurdu.
(*Kâle*) Derdi ki:

بِسْمِ اللَّهِ يُبْرِيكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ يَشْفِيكَ وَمِنْ شَرِّ
حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ وَشَرِّ كُلِّ ذِي عَيْنٍ

(*Bi'smi'llâhi yübrîke*) “Sana şifa verecek, seni
hastalıklardan berî kılacak olan Allah'ın adıyla
sana okuyorum. Seni sıhhatli edecek Allah'ın
adıyla okuyorum. (*Min külli dâin yeşfîke*) Seni
her türlü hastalıktan şifaya kavuşturacak olan
Allah'ın adıyla okuyorum. (*Ve min şerri hâsidin
izâ hasede*) Kıskanan insanın kıskançlığından
hâsıl olacak şerden seni korusun diye; (ve

¹ Müslim, *Sahîh*, c.XI, s.172, no:4055; Ahmed ib-i Hanbel, *Müs-
ned*, c.VI, s.160, no:25311; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.III,
s.1005, no:1743; Ukaylî, *Duafâ*, c.VII, s.344, no:1720; Heysemî,
Mecmaü'z-Zevâid, c.V, s.189, no:8438; İbni Sa'd, *Tabâkat*, c.II,
s.213; Hız. Aîşe RA'dan, *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.134, no:18364.

şerri külli zî aynin) gözü, nazarı değen her insanın şerrinden seni korusun diye; hasetçinin hasedinden ve türlü hastalıktan seni koruyacak olan Allah’a iltica ediyorum! Onun adıyla sana okuyorum!”

Cebrâil AS’ın Peygamber Efendimiz’e ettiği bu duayı öğrenelim, hastalarımıza okuyalım! Çünkü bu hadîs-i şerîften de öğreniyoruz ki, insana şifayı ancak Allah verir. O dilerse verir; dilemezse doktorlar, ilaçlar bir şey yapamaz. Dünyanın bütün doktorları bir araya gelse, insanın yarasına ondan başka kimse merhem veremez. Ancak o şifa verir, bunu bilmemiz lazım!

Bizde halk arasında çok atasözü var. Çok güzel sözler var, çok yanlış sözler de var:

“—Onun işi Allah’a kalmıştır.” diyorlar. Başka zaman başka türlü müydü? “—O adam Allahlık...” diyorlar. Olmayan insan mı var?

“—Dua ile bu iş olmaz, oturmuş dua ediyorsun.” diyorlar.

Allah kabul etmezse, senin gayretin para eder mi? Her şey Allah’tan... Bir insan hakkıyla Allah’a tevekkül etti mi Allah ona yeter, başka bir vasıta aramaya ihtiyaç bırakmaz. Dertliyse deva verir, hasta ise şifa verir; müşkül işini âsân eder, sıkıntılardan feraha çıkarır. Sevindirir, gözünü şenlendirir.

Eğer Allah dilemezse, bütün gayretleri boşa gider. Her şey Allah’tan... Her şeyin Allah’tan olduğunu insanlar duyuyorlar, söylüyorlar ama, öyle hareket etmiyorlar. Gönüllerine inmiyor

bu söz. Her şey Allah'tan!..

Yaşatan kim? Allah... Öldüren kim? Allah... Kurtaran kim? Allah... Belayı getiren kim? Allah... Hastalığı getiren kim? Allah... Kaldıran kim? Allah... Yükselten kim? Allah... Alçaltan kim? Allah... Aziz kılan kim? Allah... Hor ve zelil eden kim? Allah...

O zaman Allah'a dayan, Allah'a sarıl, Allah'ın kulu ol, emrini tut; hakiki iman budur.

“—Düşmanlar toplanmışlar, geliyorlar, sizi tepeleyecekler!” denilince, mü'minler şöyle dediler:

“—Gelirlerse gelsinler;

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

(Âl-i İmran: 173)

(*Hasbüna'llàhu ve ni'me'l-vekîl*) “Allah bize yeter, biz ona tevekkül etmişiz; o ne iyi vekildir.” (Âl-i İmran, 3/173) İşte bu imana sahip olmalıyız.

“—İçki satmasam dükkânımda kâr edemem, çocuk çocuğu nasıl geçindireceğim?” diyor.

Yazıklar olsun sana! Anlamadın mı rızkını Allah'ın verdiğini. Bilemedin mi kârın zararın Allah'tan geldiğini.

“—Hocam aklımı kullandım, gık demedim. Öyle yapmasaydım canım tehlikeye girerdi.”

Bilmiyor musun yaşatan da Allah, öldüren de

Allah!..

Cihan harbinde, Filistin cephesinde, birlikler arası postacılık yapan bir şahıs [Cevat Rifat Atilhan] diyor ki... Biz ziyaretine gittik. Baktık evin alt katında oturuyor. Evinin camları kocaman, demir parmaklık bile yok. Bizim arkadaşlardan birisi dedi ki:

“—Üstad, sen meşhursun. Yahudilere çatıyorsun, Siyonizm’in aleyhinde kitap yazıyorsun, söylüyorsun... Düşmanın çoktur. Camlara demir bile koymamışsın?”

Dedi ki:

“—Çocuklar! Allah insanı öldürmezse, kimse öldüremez. Ben I. Cihan Harbi’nde birliklerin arasında haberci subayıydım. Bir birlikten başka birliğe giderken, bombalar başımın üstünden, gözümün önünden geçer giderdi, bak hâlâ sağım!” dedi.

Hàlid ibn-i Velid RA ashab-ı kiramdan. Suriye’de Humus muydu, Hama mıydı? Karıştırıyorum, camisi var orada, Humus’ta. Caminin önünde bir abidesi var. Abideye yazmışlar, diyor ki:²

لَقَدْ شَهِدْتُ مِائَةَ زَحْفٍ وَمَا فِي بَدَنِي مَوْضِعُ شِبْرِ
إِلَّا وَفِيهِ ضَرْبَةُ سَيْفٍ أَوْ طَعْنَةُ رُمْحٍ أَوْ رُمِيَّةٌ سَهُمٍ
ثُمَّ هَا أَنَا أَمُوتُ عَلَى فِرَاشِي كَمَا يَمُوتُ الْعَيْرُ فَلَا
نَامَتْ أَعْيُنُ الْجَبَنَاءِ

² İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.313; İbn-i Abdilber, *el-İstîâb*, c.I, s.127.

(*Lekad şehidtü miete zahfin*) “Yüz tane savaşa girdim.” diyor. Kolay değil... (*Ve mâ fî bedenî mevdiu şibrin illâ ve fîhi darbetü seyfin, ev ta’netü rumhin, ev rumyetü sehmin*) “Şu vücudumda bir kılıç darbesi, bir ok veya bir mızrak yarası olmayan bir karış yer bulamazsın!” diyor.

(*Ve hâ ene emûtü alâ firâşî kemâ yemûtü’l-îru*) “İşte görün, şimdi yatağımda ölüyorum!” diyor.

Vücudum harplerde aldığım yaralardan delik deşik demek istiyor yani. Vücudumun her tarafında bir yaralanma izi var. Ama işte gene yatağımda ölüyorum diyor. İşte gene yatağımda ölüyorum diyor bak o kadar harbe girmiş, çıkmış. Gene yatağımda ölüyorum diyor.

فَلَا نَامَتْ أَعْيُنُ الْجُبْنَاءِ

(*Felâ nâmet a’yünü’l-cübenâ*) “Korkakların gözleri açılsın, uyumasın, gözlerini yummasınlar. Gözlerini açsınlar, bak Allah öldürmedi mi, insan ölmüyor!” diyor.

Öldüren Allah, yaşatan Allah... Kimseden korkma! Allah’a dayan, Allah’a güven, Allah’a kulluk et!

Dedelerimiz korksaydı bu diyarları fethedebilirler miydi? Fatih Sultan Mehmed burayı alabilir miydi?

Surları muhasara etmiş, iki aya yaklaşmış fetih olmuyor. Toplamış askeri demiş ki:

“—İçinizde haram yiyen varsa, ordumdan

ıksın gitsin! Acaba ondan mı fetih müyesser olmuyor.”

Hiç kimse ayrılmamış. Neden? Çünkü hepsi helâl yemeye azmetmiş. Hepsi Allah yolunda can vermeye azmetmiş. Hepsi Allah ehli insanlar. Hepsi Allah’ın has kulları... Onun için, o şuura dönmek zorundayız.

“—Ah! Fatih Sultan Mehmed’in zamanı ne hoş zamanmış. Kann’nin zamanı ne muhteşem zamanmış. Ordularımız kalkarmış, Almanya’ya sefere gidermiş.”

Yine yle olmak istiyorsan o ruha sahip ol!

Filistin’de Yahudilere diyorlarmış ki:

“—Siz bu zulmü yapıyorsunuz ama, bu müslümanlar sizi tepeleyecek, hepinizi öldürecek.”

Hadîs-i şerîfte böyle bildiriliyor. Peygamber Efendimiz hadîs-i řerfinde:

“—Her aa ve her taş; ‘Ey Müslüman! Arkamda bir yahudi var, gel onu da ldr!’ diyecek.” diyor. Biz sizi haklayacağız.” diyorlarmış da, Yahudiler:

“—Ne siz o anlatılan Mslmanlarsınız, ne de biz o yahudileriz.” diyorlarmış.

Yani, “Siz o müslümanlar değilsiniz.” diye bize hakaret ediyorlar. O müslümanlar olmayınca, bacak kadar yahudi, karış kadar cüce, filanca mikrop, falanca haşerat, kabadayılık yapar. O ruha sahip olunca d kopar.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

“—Allah bana öyle bir hasse, öyle bir özellik verdi ki, bir ay mesafedeki düşmanımın kalbine benim korkum gider. O tir tir titrer.”

Peygamber Efendimiz’in korkusundan bir ay mesafedeki düşmanın kalbi küt küt atardı. Neden? Çünkü Peygamber Efendimiz, Allah’ın sevgili kulu.

Has ve sevgili kullardan bütün düşmanlar korkar. Bir tane müslümandan ödleri patlar. Hakikaten bir tane müslüman da kaç kişinin yapamayacağı işi yapar. İşte o imana dönmek zorundayız. Cebine para dolduğu zaman, dünyalık keyfin tıklarında olduğu zaman hiç önemsemiyorsan yazıklar olsun sana! Allah’ın yardımı o zaman gelmez.

Tevbe, istiğfar ve *Lâ ilâhe illa’llah* sözü Allah’ın gazabının kullarının üzerine gelmesine daima mâni olur. Ne zamana kadar?

Dünyalığı ele bol bol gelirken, ahiretin gittiğine aldırmadığı zamana kadar. O halete düştü mü, o zaman *Lâ ilâhe illa’llah* dese de Allah ona yardım etmez. Allah’ın belası, cezası, kahrı, gazabı onun üzerine balyoz gibi iner. Hadîs-i şerîflerde böyle bildiriliyor. Dileyelim ki bu zaman, o zaman olmasın.

Millet, “Turiste hizmetçilik edeceğim, turistten para kazanacağım!” diye dinini imanını sattı, haramları yedi. Her türlü kötülükler yapılıyor. Nerede çok turist varsa orada örfümüz, ahlâkımız, dinimiz, imanımız gidiyor. “Para geliyor ya ne olursa olsun!” zihniyeti. Allah saklasın; Allah’ın kahr ve gazabı oraya gelir.

Onun için, sakın ha dünyanız tıklarında olduğu zaman, ahiret de elden gidince gevşeklik yapmayın. Ahiret elden gitmesin diye asıl derdiniz, gamınız, tasanız, düşünceniz o olsun.

“—Ah, bugün namazı cemaatle kılamadım. Niye tesbihimi çekemedim. Niye Kur’ân-ı Kerîm’i okuyamadım. Niye evlâdımı Allah yolunda yetiştiremedim. Niye helâl bir kazanç yolu sağlayamadım. Niye şu hadîse uyamadım. Niye şu âyetin emrini tutamadım...”

Derdimiz tasamız bu olmalı. Derdimiz tasamız para pul olunca bak Allah nasıl %85 enflasyon veriyor. Yani senin cebindeki 100 liranın 85 lirası havaya gidiyor. Sen misin dünyaya sımsıkı sarılan, materyalist, maddeci, menfaatperest, para canlısı olan, din ne olursa olsun aldırma-yıp “Para gelsin yeter ki, para para...” diyen, al sana %85 ceza...

“—Kırk liranın bir lirasını zekât olarak vermez misin? Zalim! Al sana yüz liranın seksen beş, doksan lirasını alıyorum. On lira kalıyor sana.”

İbret almıyor musunuz?

Allah cümlemize akıl fikir ihsan eylesin... Cümlemizi ahireti tercih eden, rızasını tercih eden kullardan eylesin... Menfaat de Allah’tan, kâr da Allah’tan, ceza da Allah’tan... Matrak pataklama aleti, sopa demek. Sopa da Allah’tan... Sen başka yerden mi sanıyorsun.

Adamın biri yolda gidiyormuş. Biri gelmiş, arkadan ensesine bir tane patlatmış. Dönüp bakmış. İzbandut gibi birisi sırtı duruyor.

“—Ne bakıyorsun, tokat Allah’tan geldi.” demiş. “—Biliyorum da kimi vesile etti, ona bakıyorum.” demiş.

Allah bir izbandutu vesile eder. Bazen bir izbandutu sana muhafız eder, korutturur. Bazen de bir izbandutu musallat eder, seni yere çaldırır. Sen kazanmayı, kaybetmeyi, sefa sürmeyi, gam çekmeyi başka şeyden mi sanıyorsun?

Hadîs-i şerîften öğren! Bak Cebrâîl AS Peygamber Efendimiz’e dua okurken ne diyor:

“—Her şey Allah’tan... Sopa da, ceza da, koruma da, zafer de, mağlubiyet de Allah’tan...”

Sen kendine güvenirsen, kibirlenirsen, Allah’ın yolunu bırakırsan böyle olur. Ceza da ondan...

Yüzde 85 enflasyon ne demek? “100 liranın 85 lirası, bir sene içinde senin cebinden gidiyor.” demek. “Senenin başında 1.000 liran varsa 850 lira elden gidiyor.” demek. Az bir ceza mı?

Trafik polisi durdurup birazcık ceza yazdı mı yüreğin cız ediyor. Vergiden biraz zamlı bir şey geldi mi, yüreğin cız ediyor. Domatesin biraz daha ucuzunu bulmak için pazarda ne kadar dolaşıyorsun. Paranın o kadarı bir çırpıda gidiyor. Sen misin maddeye tapan, sen misin parayı dinden öne alan, al buyur bakalım, çek cezayı...

Turist gelecek, memleket kalkınacak. Çok para gelecek. Hadi bakalım sen turizmden yüzde 85 gelir sağlayabiliyor musun? El alemin ne kadar kötü erkeği, kadını varsa memlekete

dolduruyorsun. İçkiler fıçılarla... Ondan sonra turist gelecek.

Bir rapor okudum. Diyor ki: Avrupa'nın ihtiyarlarına şehir yapacaklarmış. Yaşlıları, emeklileri gelecekmiş:

“—Türkiye ucuz bir ülke! Buradan her birinize 2,5 Türk hizmetçi düşüyor.” diyorlarmış.

Biz hizmetçi miyiz ya! Kuru ekmek yerim, tuza banarım, ağaç kabuğu kemiririm, yine de gâvura hizmetçilik etmem!

Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Yolda yürürken onu kenara çekilmek zorunda bırakın!”

Müslümanın izzeti var. Müslüman gider de başkasına hizmet eder mi?

Her şeyi değiştirdiler. Fikirler, değerler, kıymetler, kanaatler, zevkler hepsi değişti, her şey tersine döndü. Şimdi o makbul oldu. Adam içki içecek. Bizimki ona hizmetçilik edecek. İçkiden sonra kusacak, bizimkisi gidecek temizleyecek. Rezalet edecek, ondan sonra sen onun çöpünü alacaksın. O denizde güneşlenecek. Balığı yiyecek, kılçığını atacak. Aman ne ala kalkınma!

Peygamber Efendimiz rahatsızlandığı zaman... Peygamber rahatsızlanır mı? Rahatsızlanır. Allah verince olur. Hastalık bir bakıma çok büyük sevapların kazanılmasına vesile oluyor. İnşallah Allah, bizleri de öyle hasta etmiş olsun.

“—Hastanın uykusu ibadet, iniltisi tesbihtir. Ameli makbuldür. Sıhhatinde yaptığı şimdi yapamadığı ibadetleri yapılmış gibi defterine yazılmaya devam eder. Duası makbuldür. Hastalıktan kalkıp da gezindiği zamanda anasından doğduğu gün gibi temiz pak olur.”

Bu kadar mükâfat olunca insanın hasta olası geliyor ama Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

“—Allah’tan sağlık, afiyet isteyin!” O yüzden hastalık istemiyoruz.

Birisi:

“—Yâ Rabbi! Bana ahirette vereceğin sıkıntıları, gamları, kederleri şu fânî dünyada ver, ahirette rahat edeyim!” demiş.

Bu da bir mantık. Böyle dua etmiş, hastalanmış. Peygamber Efendimiz SAS ziyaretine gitmiş. Hastalıktan küçülmüş, âdetâ kuş yavrusu gibi kalmış. Peygamber Efendimiz sormuş:

“—Sen Allah’a dua etmesini bilmez miydin?”

“—Bilirim, yâ Rasûlallah! Bilirim de, ‘Bana ahirette vereceğini dünyada ver yâ Rabbi!’ dedim.” diyor.

Yanlış dua etmiş. Peygamber Efendimiz ona:

“—Öyle dua etme! Allah’tan dünyada ve ahirette afiyet iste. Hem dinin salim olsun, yanlış bir inanç, yanlış bir fikir veya günah sahibi olma; hem dünyanın mâmur olsun. Vücudun sıhhatli, başın esen olsun, gamdan kederden uzak ol; hem de ahiretin mâmur olsun. Cennete gir. Cehenneme düşme, başın derde girmesin.” buyurdu.

Başka bir hadis-i şerifte de Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyuruyor:³

سَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ

(ك. عن جابر)

(*Selu'llàhe'l-àfiyete*) “Allah’tan afiyet isteyin!”

Onun için afiyet iste... Ama afiyet isteyip dururken bir hastalık geldi, bir sıkıntı geldi. O da bir imtihan. Sabredersen o mükâfatları alırsın.

Bağırırsan, çağırırsan, üzülürsen, isyan edersen o zaman alamazsın. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir. Allah sabredenleri sever, sevdiği kul olursun. İnsanın başına bir hal gelirse başka yerden değil, Allah’tan geliyor. Onun için sabredin. Bir hastalık gelirse Allah’tan; sabredin, ecir bekleyin.

Peygamber Efendimiz’e de hastalık gelir, gelmiş. Başka peygamberlere de gelmiş. “Derecesi artsın veyahut ibret olsun, insanlar hastalık halinde nasıl davranacağını öğrensın.” diye gelmiştir.

Peygamber Efendimiz ne kadar sabırlıydı, nasıl hareket etti? Nümune olacak. Çünkü o insanların nümunesi... Başına her çeşit hal gelebilecek olan insanların nümunesi...

---

³ Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.40, no:4342; Taberânî, *Mu’cemü’s-Sağîr*, c.II, s.65, no:790; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.IV, s.615, no:10906; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVI, s.36, no:16146.

b. Çörek Otu ve Balla Tedavi

Peygamber Efendimiz hastalandığı zaman ne yaparmış? Hatîb-i Bağdâdî'nin Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayeti şöyle:⁴

كَانَ إِذَا اشْتَكَى اقْتَمَحَ كَفًّا مِنْ شُونِيزٍ وَشَرِبَ
عَلَيْهِ مَاءَ زَمْزَمَ وَعَسَلًا

(خط. عن أنس)

RE. 525/13 (*Kâne ize'stekâ, iktemeha keffen min şûnîzin, ve şeribe aleyhi mâu zemzem ve aselâ.*) “Rahatsızlandıkları zaman, çörek otundan bir avuç alırdı, su ve balla içerdi.” Çörek otu, kara ot dedikleri şey. Hani simidin üstündeki susamın karası, susam gibi... Bazı çöreklerin üzerinde olur. Çörek otundan bir avuç alır ve su ile balla içermiş. Çörek otu şifalıdır. Başka bir hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:⁵

---

⁴ Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.I, s.342, no:259; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.XVII, s.449, no:5256; Müslim, *Sahîh*, c.XI, s.234, no:4104; Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.355, no:1964; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.X, s.250, no:3438; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.241, no:7285; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.435, no:6071; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.373, no:7579; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.345, no:19351; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.X, s.251, no:3439; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Buhârî, *Sahîh*, c.XVII, s.448, no:5255; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.X, s.252, no:3440; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.39, no:105; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.39, no:28251-28255.

الْحَبَّةُ السَّوْدَاءُ فِيهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِلَّا الْمَوْتَ

(أبو نعيم فى الطب عن بريدة)

(*El-habbetü's-sevdâu fîhâ şifâün min külli dâin ille'l-mevte*) “Çörek otunda ölümden başka her hastalığa şifa vardır.” Çok şifalı. Çörek otu yiyip de hâli düzelenler var.

Babam anlatır hep; Suud’lu bir alim varmış, basur illetine müptelaymış. Almanyalara gitmiş. Durumu fena imiş, ameliyat olacaktı. Muayene olmuş. İlaçla geçmez, ameliyat edeceğiz demişler. O da bir hafta çörek otuna devam etmiş.

“—Peygamber Efendimiz methediyor, bunu içeyim.” demiş.

Bir hafta sonra doktora gitmiş. Doktor;

“Aşkolsun. Hembanageldin hemde ameliyatı başkasına yaptırmışsın.” demiş. Hastalık yok olmuş.

Allah-u Teâlâ Hazretleri her şeye kadirdir. Çörek otunun içine çok şifa koymuş, mâlumunuz olsun. Evinizde sofranızda bulunsun. Tuz bulunuyor, biber bulunuyor, çörek otu da bulunsun, sabah akşam yiyin. Peygamber Efendimiz’in methettiği bir şey.

“—Eline alır, bal ve suyla içerdi.” diye buradan okuyoruz.

Enes RA, böyle rivayet etmiş.

c. Baş Ağrısı İçin Hacamat

Sayfanın 14. hadîs-i şerifi. Taberânî Ebû Râfî'nin hanımı

Selmâ'dan rivayet etmiş:⁶

كَانَ إِذَا اشْتَكَى أَحَدٌ رَأْسَهُ قَالَ اذْهَبْ فَاحْتَجِمِ
وَإِذَا اشْتَكَى رِجْلَهُ قَالَ اذْهَبْ فَاخْضُبْهَا بِالْحِنَاءِ

(طب. عن سلمى امرأة أبي رافع)

RE. 525/14 (*Kâne ize'stekâ ehadün re'sehû, kàle: İzheb fa'htecim! Ve ize'stekâ riclehû, kàle: İzheb fa'hdubhâ bi'l-hinnâi.*)

(*Kâne ize'stekâ ehadün re'sehû*) “Birisi Peygamber Efendimiz’e baş ağrısından şikâyet ederse ona: (*İzheb fa'htecim*) ‘Git, hacamat ol!’ dermiş.” Hacamat olmak, kan aldirmek demek, mâlum. “

(*Ve ize'stekâ riclehû,*) “Ayağından şikâyet ederse; ‘Ayağım acıyor yâ Rasûlallah!’ derse, (*kàle*) ona da: (*İzheb fa'hdubhâ bi'l-hinnâi*) ‘Kına ile ayağını kınala!’ dermiş.” Kına, bizim bildiğimiz kına...

Az önceki hadîs-i şerîfte bir şey demeyi unuttum. Amerikalılar çörek otundan ilaç yapıyorlarmış. Bu adamların bir özelliği var, çok çalışıyorlar. Bir de dünyanın her yerini didik didik araştırıyorlar. Bizim haberimizin olmadığından onların haberi

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIV, s.298, no:755; Mizzî, *Teh-zîbü'l-Kemâl*, c.XIX, s.122; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's-Sahâbe*, c.XXIII, s.218, no:7036; Ebû Râfî'nin hanımı Selmâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s131, no:18350.

oluyor. İnceliyorlar, madenleri buluyorlar. Yeraltına gömülmüş şehirleri buluyorlar.

Yeni kıtaları keşfettiler, adaları buldular. Dünya dar geldi, şimdi yıldızlara doğru gidiyorlar. Çalışıyorlar. Bu çalışma müslümana yakışır. Ama müslüman çalışmamış. Biz onların karşısında yeniliyoruz. Çünkü biz onlar kadar ilme düşkün değiliz, çalışmıyoruz, tembeliz, keyfimize düşkünüz.

Kahvehaneler ağzına kadar dolu... Stadyumlar tıklım tıklım dolu; bayraklar, şapkalar, minderler... Teşkilatlar bir gece önceden gelir, şişme yatağını getirir, gişenin önünde sıraya girer, bekler. Bir maç seyredecek... 11 insan bir topun peşinde koşuyor, ötekisi onu yakalamak için uğraşıyor. 20 bin tane, 50 bin tane insan da; “Yaşa, varol, kahrol.” diye bağırıyor. Allah akıl fikir versin. Vakitleri o kadar bol ki çekinmeden harcıyor. Bunun sporluğu nerede? Adam taşa otura otura hasta oluyor, hastaneyi boyluyor. 11 kişi, 90 dakika ırgat gibi koşuyor. 35 yaşında saf dışı oluyor. 40 yaşına geldiği zaman, o ağır sporu bırakınca fil gibi oluyor, şişmanlıyor.

Bunun sporluğu nerede?

Ben bazı spor denilenleri spor kabul etmiyorum. Mesela boks. Bunun sporluğu nerede? Ne zalim oyun! O buna vuruyor burnunun direğini kırıyor, bu ona vuruyor çenesini dağıtıyor, dişlerini döküyor. O ona vuruyor beynine felç geliyor, yere düşüyor. Hakem 9’a, 10’a kadar sayıyor. Kalkamıyor, tamam. Sen mağlupsun. Diğerine; “Sen galipsin. İyi ki bu cinayeti işledin.” diyor.

Bunun sporluğu nerede?

Ötekiler de seyrediyor; ya ya ya, řa řa řa... Pa-
ralar filancanın cebine. Bir sürü meraklıyı kış-
kırtıyorlar. Saçma bir şey, bunun sporla ilgisi
yok. Spor insana sağlık kazandırır, düzen kazan-
dırır. Benim kanaatime göre öyle olması lazım.

O adamlar çok çalıştıkları için hadisleri de oku-
yorlar. Daha güzel baskılar halinde bizim müs-
lümanların kitaplarını neşrediyorlar. İndeksler,
önsözler, dipnotlar koyuyorlar, araştırmalar ya-
pıyorlar. Bir de bakıyorsun müslümanın eserini
gâvur neşretmiş.

Kur'ân-ı Kerîm fihristi Hollanda'da basılmış.
Hadîs-i şerîf indeksi Hollanda'da basılmış.
Hem de nasıl bir sistemle. Bir adam başlamış
neşretmeye, ölmüş, arkasındaki devam
ettirmiş, ölmüş, arkasındaki devam ettirmiş.
40 senede, 50 senede eseri tamamlamışlar ama
bitirmişler, bayrağı yere düşürmemişler. Bunlar
ibret alınacak řeyler.

Biz müslümanlar bir şey yapamayız, çalışmayız.
Dedelerimiz güzel eserler ortaya koymuşlar,
koruyamamışız. Camileri koruyamamışız.
Camiler gecekondı olmuş, yıkılmış. Bugün
oturduğunuz semtleri, civarını düşünün. Kaç
tane caminin minaresi yıkık, harabe arsa haline
gelmiş.

Nusretiye camisi, mihrabı meydanda bir cami.
Cami olduğu mihrabından belli ama yıkılmış.
Camileri koruyamayan bir
müslüman topluluđu, yüzde 99'u müslüman...

Ört ki ölem gayrı ben... Yaşayıp ne yapacağım? Müslümanlar ibadethanelerini koruyacak güçten bile mahrum. Bunlardan ne hayır gelir? Dedelerinin kendilerine bıraktıklarını bile koruyamıyorlar.

Memleketlerini koruyamamışlar, vakıflarını koruyamamışlar, camilerini koruyamamışlar, hukuklarını koruyamamışlar. Hindistan'daki paryalar gibi dünyanın her yerinde hor hakir ezilmekte.

Neden? Allah'ın dininden ayrıldığıın için ceza. Başka hiçbir şey değil, hiçbir şeyde arama. Ne diyor Rasûlüllah Efendimiz, ne öğütlüyor bize? Ne tavsiye etmişse hepsinin aksini yapmışızdır.

Ama Amerikalı gidip çörek otundan ilaç yapmış. Neden? Hadisi okuyor, çörek otunun şifalı olduğunu gördü. Şimdi o doktor arkadaşlarına söylemeyecek mi?

“—Yahu ben bir ağır hastayı gördüm, bir hafta sonra geldi, başka doktorda ameliyat olmuş sandım. Meğer çörek otu yemiş, bir haftada hastalığı geçmiş.”

Heriflerin gözü açık... Biz daha bekleyelim, o oradaçörekotundanilaçyapıyor.Çokdeğişmemiz lazım! “Hak yoldayız, müslümanız!” diye biz kendi kendimizi aldatıyoruz ama, âdâbımız hak âdâbı değil, işimiz hakça, müslümanca değil... Çok kusurluyuz, düzeltelim! Çok çalışalım, gayret edelim, uğraşalım, didinelim, her türlü iyiliğe sahip olalım, her türlü kötülüğe engel olalım!

Müslümanlık sadece namaz kılmaktan ibaret

midir? Hayır. Sadece Ramazan'da oruç tutmaktan ibaret midir? Hayır.

Sadece hacca gitmekten ibaret midir? Hayır. Sadece zekât vermekten ibaret midir? Hayır. Sadece kelime-i şehâdetten ibaret midir? Hayır.

“—Hocam beş şey saydın, ben bunları yapıyorum, ben tam müslümanım.”

Hayır! Emr-i mâruf nehy-i ani'l-münker de farz; yapıyor musun? Cihad da farz, yapıyor musun?

Allah'ın emri bölünür mü? Allah'ın kitabının bazı sayfaları iptal mı edilmiş? Allah'ın bazı âyetlerini kabul edip de, bazılarını inkâr mı edeceksin?

Oku bakalım; 32 farz, 54 farz var. O Allah'ın farzı da, bu Allah'ın farzı değil mi? Namaz farz da, emr-i mâruf farz değil mi? Müslümanlığı dar tanıyoruz, ondan sonra Müslümanlık yaptık sanıyoruz. Bir gün hesap vereceğiz. Rabbimiz; “Kulum! Ben sana şu farzı da buyurmuştum, onu neden yapmadın?” derse ne olacak?

Talebenin karnesinde sadece bir dersin notu mu var? 12, 13 tane dersin notu yok mu? Bir tanesinden kötü not alınca sınıfta kalmıyor mu, ikmale kalmıyor mu?

Bizim de Allah'ın farzlarının hepsini tutmamız lazım, İslâm'ı tam öğrenmemiz lazım. Namaz emrini tutup da helal yemek emrine uymazsak olmaz. Haram olan şeyi yersek, yaparsak olmaz. O da Allah'ın emri, bu da Allah'ın emri.

Onun için Müslümanlığımızı tashih edelim. İş işten geçmeden, ömür bitmeden, başımıza

Allah'ın cezası gelmeden ıslah olalım. Islah olalım da ölürssek gam yemeyelim.

“—Yâ Rabbi! Senin yolunda yürümeye çalışıyorduk. Vaktimiz geldi, vademiz yetti, ecelimiz geldi hayat bu kadarmış. *Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne muhammeden abdûhü ve rasulüh*” diyerek ruhumuzu müsterih olarak teslim edelim. Ama yarım yamalak olmayalım!

d. Küçük Parmağına İp Bağlardı

İbn-i Ömer RA'dan, Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'tan rivayet edilmiş:⁷

كَانَ إِذَا أَشْفَقَ مِنَ الْحَاجَةِ يَنْسَاهَا رَبَطَ فِي خِنْصَرِهِ
أَوْ فِي خَاتَمِهِ الْخَيْطَ

(ابن سعد والحكيم عن ابن عمر)

RE. 525/15 (*Kane izâ eşfeka mine'l-hâceti, yensâhâ rabata fî hınsırîhî, ev fî hâtemihi'l-hayta.*)

(*Kane izâ eşfeka mine'l-hâceti*) “Peygamber Efendimiz bir işi, bir hâceti unutmaktan korkarsa, (*yensâhâ rabata fî hınsırîhî*) küçük parmağına ip bağlardı, (*ev fî hâtemihi'l-hayta*) veya yüzüğüne ip bağlardı.” O ipi görünce “Şu işim vardı, tamam.” derdi. Unutmamak için bir çare. Hani yüzüğü değiştiririz, Peygamber Efendimiz ip bağlarmış. Sizin de hatırınızda bulunsun. Siz

⁷ İbn-i Sa'd, Tabâkat, c.I, s.386; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.149, no:18454; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.423, no:1355; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.180, no:6557.

de bir şeyi unutmamak için böyle yapın!

e. Dua Ederken Ellerini Kaldırması

Berâ RA'dan rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf. Buyurmuş ki:⁸

كَانَ إِذَا أَصَابَتْهُ شِدَّةٌ فَدَعَا رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يُرَى
بَيَاضُ إِبْطَيْهِ

(ع. عن البراء)

RE. 525/16 (*Kane izâ esâbethü şiddetün fedeà, rafea yedeyhi hattâ yurâ beyâzu ibteyhi.*) (*Kane izâ esâbethü şiddetün fedeà*) “Peygamber Efendimiz’e bir musibet, üzücü, şiddetli bir bela, hadise isabet ederse dua ederdi. (*Rafea yedeyhi hattâ yurâ beyâzu ibteyhi*) Dua ederken iki elini, koltuğunun altının beyazı görünecek kadar kaldırırdı.” Elini çok kaldırdığı için bazen omuzundan ridâsı, hırkası düşerdi. Çok şiddetli durum olduğu zaman iki elini kaldırırdı. İki koltuk altındaki beyazlıklar görününceye kadar kaldırırdı. Bir savaşta bu tarzda çok candan dua ettiği için, omuzundan hırkası düşmüştü.

f. Göz Hastalığı İçin Dua

Enes RA'dan rivayet edilmiş:⁹

⁸ İbn-i Hacer, *Metâlibü'l-Âliyye*, c.IX, s.438, no:3428; Berâ ibn-i Âzib RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.71, no:18008; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.180, no:6578.

⁹ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.459, no:8272; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.134, no:18365; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.180, no:6579.

كَانَ إِذَا أَصَابَهُ رَمْدٌ أَوْ أَحَدًا مِنْ أَصْحَابِهِ دَعَا
بِهَؤُلَاءِ الْكَلِمَاتِ اللَّهُمَّ مَتِّعْنِي بِبَصَرِي وَاجْعَلْهُ
الْوَارِثَ مِنِّي وَأَرِنِي فِي الْعَدُوِّ ثَأْرِي وَانصُرْنِي
عَلَى مَنْ ظَلَمَنِي

(ابن السني ك. عن أنس)

RE. 526/1 (*Kâne izâ esâbehû ramedün ev ehaden min ashâbihî, deà bi-hâülâi'l-kelimâti: Allâhümme metti'nî bi-basarî, ve'c'alhu'lvârise minnî, ve erinî fi'l'aduvvi se'rî, ve'nsurnî alâ men zalemenî.*)

(*Kâne izâ esâbehû ramedün*) “Peygamber Efendimiz SAS göz rahatsızlığı olduğu zaman, (*ev ehaden min ashâbihî*) veyahut ashabından birisine bu hastalık geldiği zaman, (*deà bi-hâülâi'lkelimâti*) şu duayı yapardı.”

Suudî Arabistan'da çok görünen bir göz hastalığıdır. Bu göz hastalığı bazen körlüğe kadar yol açar. Çeşitleri var. Gözünde ağrı oluyor, iltihaplanma oluyor. Sonra mikroptan kör oluyor. Kendisinde veyahut ashabından birisinde böyle bir rahatsızlık belirirse, Peygamber SAS şu kelimelerle dua ederdi:

(*Allâhümme metti'nî bi-basarî*) “Ey benim Rabbim, Allah'ım! Gözümü alıp da beni mahrum bırakma. Beni nimetlendirdi. Yâ Rabbi! Görme nimetinden beni mahrum etme, gözümü kör etme.”

(*Ve'c'alhu'lvârise minnî*) Gözümü bana varis

kıl! O benden evvel ölmesin. Ömrümün sonuna kadar gözüm görsün. O bana varis olsun. Sağlığımda iken gözümünden olup da, âmâ duruma düşmeyeyim!” demek istiyor.

Bazı insanlar âmâ oluyor. Ne olur?

“—Eğer Allah bir insanın çok kıymetli bir uzvu olan gözünü alır, o da sabrederse, Allah ona mükâfat olarak cennetten başka bir mükâfata razı gelmez.”

Sahabe-i kiramdan duası makbul bir kimsenin hikâyesini nakledeyim. Bu mübarek zât Aşere-i Mübeşşere’den [Sa’d ibn-i Ebî Vakkas RA]. Dua etse duası makbul olurmuş.

Muhterem kardeşlerim!

Duanın kıymetini bilin! Allah duaları kabul eder.

أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

(المؤمن: ٦٠)

(*Ud’ûnî istecib leküm*) “Bana dua edin, duanızı kabul ederim.” (Mü’min, 40/60) diyor.

Her şey dua ile olur.

“—İşimiz duaya mı kaldı? Dua etmezsek olmaz mı?” demeyin!

Dua önemli. O mübarek zâtın duası kabul olurmuş. Kim gelse, “Bana dua et!” dese, dua etse; duası kabul olurmuş.

Peygamber Efendimiz’in de öyleydi. Peygamber SAS kime dua etse, duası kabul olurdu.

“—Yâ Rasûlallah! Yağmur yağmıyor, dua et de yağmur yağsın!” deyince bir dua etti, bir hafta yağmur yağdı. Kesilmedi de, bir dahaki hafta:

“—Yâ Rasûlallah! Artık yağmasın...” dediler.

O zaman;

“—Çevremize yağdır yâ Rabbi!” dedi. “Kes!” demedi. Duası makbul.

Kime dua ederse duası makbul iken, bu mübarek zatın gözlerine körlük gelmiş. Yaşlılık zamanında gözleri görmez olunca, birisi akıl öğretmek istemiş:

“—Biliyoruz ki senin duan makbul. Kendine de dua etsene, gözlerin açılsın!”

“—Allah’ın takdirini gözümün nurundan daha çok seviyorum. Allah öyle takdir etmiş, razıyım.” diyor.

Ama herhalde biliyor, bilmez mi hadisleri? Sabrederse mükâfatının cennet olduğunu bildiğinden aldırmıyor. O bakımdan, Allah herkesi başka çeşit imtihan ediyor.

Bize göz vermiş. Biz şimdi gözden imtihan oluyoruz. Harama bakarsak imtihanı kaybederiz. Kur’an’a bakarsak imtihanı kazanırız. Baktığımız şeyden ibret alırsak, sevap kazanırız. Şerre alet edersek, röntgencilikte kullanırsak, günah...

Remed hastalığı gelince Peygamber Efendimiz;

“—Aman yâ Rabbi, Allah’ım! Beni göz nimetinle nimetlendirmeye devam et! Beni bundan mahrum etme! Bunu bana vâris kıl! Gözüm benden evvel gitmesin, daha sonraya kalsın,

bana vâris olsun...” diye dua ederdi.

Hakikaten insanın gözü ne büyük nimet! Yirminci Yüzyıl bilgisine, ilmine göre biraz düşünürse, dikkatle incelerse insan, ne ibretler var.

Gazetelerden okuyorsunuz, reisicumhur bile konuşuyor. Bir organ bağışlama meselesi var. Bir insan ölüyor. Tıbben öldüğü tamamen sabitse, hayattayken de razı olmuşsa gözünü çıkarıyorlar, bir başka hastaya takıyorlar. Demek ki göz insana vâris oluyormuş. Bu hadisten bildik bunu, anladık. Demek ki insan ölüyor da gözü daha canlı kalıyor. Burada Peygamber Efendimiz’in ibâresine dikkat edin; “—Ömrümün sonuna kadar beni gözümünden mahrum etme...” demiyor; “Yâ Rabbi! Gözümü bana varis kıl!” diyor.

Demek ki, gözün ölümden sonra da yaşamaya devam ettiğini biliyor ki böyle dua ediyor. İslâm’ın ne kadar incelikleri var.

Sonra duasının devamında ne dermiş:

(*Ve erinî fi’l’aduvvi se’rî*) “Yâ Rabbi! Benim şu gözüme düşmanımdan intikamımı, ahdimi, ahımı aldığımı göster!”

Düşman, din düşmanı... Kendi nefisi için düşmanlık etmedi. Bütün şahsi düşmanlarının hepsini bağışladı. Din konusunda affetmedi. Din düşmanları ile zalimlerle kâfirlerle müşriklerle çarpıştı. Müşrik imana gelecekse, savaşı kesti.

“—Kalbi fesatsa, hakikaten inanmadan; ‘İman ettim.’ dediyse hesabı Allah’a. Onun hesabı bana ait değil.” dedi.

Birisi bir kâfirle, müşrikle mücadele ederken yatırdı, tam öldüreceği sırada yerdeki, “*Lâ ilâhe illa’llah, muhammedün rasûlü’llah*” dedi, kelime-i şهادet getirdi. O da kavganın hıncıyla, savaşın kızgınlığı ile vurdu kılıcı, öldürdü.

Peygamber Efendimiz dedi ki:

“—Kıyamet gününde o “*Lâ ilâhe illa’llah*” diyen insanla senin halin ne olacak?”

O kadar çok söyledi ki... Karşısındaki insan, “*Lâ ilâhe illa’llah*” deyince, kılıcı bırakacaktı.

Peygamber Efendimiz:

“—İnanarak mı ‘*Lâ ilâhe illa’llah*’ dedi, yoksa kurtulmak için mi dedi; orasını Allah bilir.” diyor, öldürülmesine razı olmuyor.

Münafık olduğu kendisine bildirilen kimselerden bazılarının kendi evlatları:

“—Bu işi başkasına bırakmayalım, biz öldürelim! Başkası öldürürse kan davası güdüp intikam almaya kalkarlar.” dediler.

Peygamber Efendimiz:

“—Hayır!” dedi,

Sahabeden bazıları:

“—Şu münafıkları tepeleyelim yâ Rasûlallah!” deyince;

“—Düşmanlara, ‘Muhammed ashabını kesiyor.’ dedirtmem.” dedi.

Münafıkları bildirmedi. Huzeyfe ibn-i Yemân RA’a söylemiş ama Hz Ömer’e söylememiş.

Çünkü Hz Ömer biraz asabiydi. Ona söylememiş de öbürüne söylemiş.

Mûsa AS zamanından bir kıssa okumuştum. Kıtlık oluyor, bela oluyor da;

“—Yâ Rabbi! Bunlar niye oluyor?” diye soruyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri:

“—Sizin içinizde bir gammaz var. Söz taşıyan, getirip götüren insan var. Ondan dolayı size kıtlık, belâ geliyor.” diyor.

Onun üzerine Mûsa AS;

“—Yâ Rabbi! Onu bize bildir de tepeleyelim, aramızdan atalım.”

“—Yâ Mûsa! Ben kullarıma laf taşımayı, birisinin aleyhinde konuşmayı yasak etmişken, haram etmişken, ben kendim onu yapar mıyım? ‘Şu kulum kötü!’ der miyim?”

Bu rivayeti okudum da kitapta, çok hoşuma gitti. Sonra ortalık düzeliyor. Kıtlık geçiyor.

“—Nasıl oldu yâ Rabbi!” diyor?

“—Bugün o öldü de ondan.” diyor.

“—Kim öldü?” diye anlamak istiyor hemen, bakıyor ki dört-beş cenaze var, yine saklıyor Allah. Hangisiydi belli değil.

Allah’ın settarlığı var ya, günahları örtüyor. Bizim de günahlarımızı örtsün. Nice nice kusurlarımız, günahlarımız var. Kirli bohçalarımızı ortaya dökmesin de bizi mahşer halkına rezil etmesin... Bizi kurtarsın da iyi kulu etsin... En çok onu temenni ederiz ama

yüzümüz karadır, elimiz boştur, suçumuz çoktur, kabahatlerimiz sonsuzdur, hadde hesaba gelmez. Şairin dediği gibi:

Her dem hatâdır kârımız.

Her dem hata ederiz. Rabbimiz Settâr ismi hürmetine örtsün, Gaffâr ismi hürmetine mağfiret eylesin. Bizleri sevdiği kulların zümresine dâhil eylesin.

Hadisin son cümlesi, bununla bitirelim:

(Ve'nsurnî alâ men zalemenî) “Yâ Rabbi! Bana zulmeden kimseye karşı bana yardım et. Onun karşısında ezilmeyeyim.”

Bu duaları çok etmemiz lazım, çok ihtiyacımız var. Size bir kurnazlık tarafını söyleyeyim:

“—Mü'minin mü'min kardeşine onun gıyabında yaptığı dua makbuldür. Mü'minin mü'min kardeşine onun arkasından, onun olmadığı yerde yaptığı dua makbuldür.”

Birbirinize dua edin! Bir melek başınızın ucunda duanıza; “—Âmin. Allah sana da onun gibi versin!” der.

Onun için, birinin iyiliğini istersen, bir kimse için hayır dilerse, o hayır sana da gelir. Hem sana gelecek, hem o arkadaşın hakkında yaptığın dua makbul olacak. O halde birbirimizin arkasından dua edelim! Arkasından beddua değil, hoş dua edelim, güzel dua edelim! “Yâ Rabbi! Ben o kardeşimin şu sıkıntısını görüyorum. Üzülüyor zavallı... Hastalığı var, o şifa bulsun.” diyelim.

Allah hepinizden razı olsun. Gözlerim yaşardı. Ben hastanedeydim geldiler, dediler ki;

“—Hocam, sabahleyin camide hocalar sizin için el açtılar dua ettiler.”

Allah razı olsun. Kardeşlerden duyduk ki şu kadar salevât çekmişler. Biz sanıyoruz ki hastanede ilaçlarla iyi olduk. Tabi ki o dualarla iyi olduk. Birbirimize dua edelim, iyiliğimizi isteyelim.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi birbirini seven, birbiri ile muhabbetli, sargın, birbirlerini koruyan, has hakiki mü'min kardeşlerden eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
06. 11. 1988 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

